

»V meni živi Kristus« Gal 2,20

BOŽJA BESEDA DANES 2

Revija Slovenskega bibličnega gibanja ISSN 131-5772 XVI (2009)

IZ LETA APOSTOLA PAVLA (28. 6. 2008–29. 6. 2009)

V LETO DUHOVNIŠTVA (19. 6. 2009–11. 6. 2010)

Jaz se namreč že izlivam kot pitna daritev in napočil je trenutek mojega odhoda.

Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.

Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik.

Pa ne le meni, marveč vsem, ki ljubijo njegovo pojavitvev (2 Tim 4,6-8).

UVODNA BESEDA

*Dr. Snežna Večko, predsednica SBG
in urednica,*

»Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti« (2 Kor 12,9). Ob sklepu Pavlovega leta me je iz bogate zakladnice njegovih besed, s katerimi smo si to leto izdatneje postregli v našem duhovnem prehranjevanju, posebej nagovorila ta beseda. Kot slovo od leta in kot popotnica v naslednje, leto duhovništva in za Slovenijo leto evharističnega kongresa. Kaj pravi Gospod Pavlu in ob kakšni priložnosti? Govori mu v času, ko Pavel še posebej čuti breme svoje bolezni in slabosti, ki nam je po-

bliže ne odkrije. Zaveda se sicer, da mu je dana kot ravnotežje k velikanskim milostim, a vendar je morala biti velika nadloga, saj jo imenuje »trn v mesu« in »satanov angel« in prosi Gospoda, da mu jo odvzame (2 Kor 12,7-8). Na to dobi gornji odgovor, ki razodeva moč Gospodove milosti in zakonitost rasti. Moč Gospodove milosti je neizmerna, vendar ne vdre v človekovo svobodo, je ne zlomi, temveč z izzivi, preizkušnjami in bojem z njimi človeka oblikuje v sijajno bitje, Božjo podobo.

Pričajoča številka Božje besede danes nam predstavi boj apostola Pavla za vero Galačanov proti skušnjavi zanašanja na svoje zasluge (postavo). Nekaj razlagalcev Božje besede bo spregovorilo o svojem pogledu na tega velikana vere. V bibličnih skupinah si delujemo naše doživljjanje Božje

besede in to ustvarja zelo močne trenutke. Da bi jih podelili tudi z ostalimi skupinami in bralci Božje besede danes, smo v prejšnji številki začeli z rubriko Moje srečanje z Bogom. Lepo vabljeni, da nam pošljete kakšno stran iz vašega bibličnega dnevnika ... V tej številki je tudi nekaj strani iz popotnih bibličnih dnevnikov, kajti skupina romarjev je po veliki noči hodila po poteh izvoljenega ljudstva od Sinaja do gore Nebo. Za sklep leta apostola Pavla pa se je skupina romarjev podala na pot v Št. Pavel na avstrijskem Koroškem in se tako zahvalila tudi za pokristjanjevanje, ki smo ga bili v preteklih stoletjih deležni s tega milostnega kraja.

Apostol Pavel nam je odstiral globine Božjih skrivnosti. Tudi v naslednjih številkah naše revije se bomo vračali k temu neizčrpnemu izviru resnice in lepote življenja.

Božja beseda danes je revija, ki jo izdaja Slovensko biblično gibanje.

Revija izhaja štirikrat letno (marca, junija, septembra in decembra).

Naslov gibanja in uredništva:
Poljanska 2, 1000 Ljubljana,
tel.: (01)43-14-278, (01)43-25-105 in
(02)25-24-472.

Uredniški odbor:
doc. dr. s. Snežna Večko (odgovorna urednica),
doc. dr. Marijan Peklaj (zanimala me),
prof. Bogomir Trošt (dogajanja)

Cena: posamezna številka 1,25 EUR,
celoletna naročnina 5,00 EUR;

Transakcijski račun:
pri Krekovi banki,
št.: SI56 2420 0900 4563 958
Razmnožil Salve d.o.o. Ljubljana

Vsebina

UVODNA BESEDA (doc. dr. s. Snežna Večko)	2
LETO APOSTOLA PAVLA	
Postava ali vera? (dr. Franček Smole)	3
Mozaik misli o Pavlu	5
SVETOPISEMSKO POTOVANJE	
Prvi del - Sinaj (Gregor Pavlič)	7
Drugi del - Jordanija (Damijan Dolinar)	8
Zavezne rime (Nina in Klemen Šavli)	11
DOGAJANJE	
doc. dr. s. Snežna Večko	12
Moje srečanje z Bogom (Milada Kalezič)	12
Andrej Šifrer (doc. dr. s. Snežna Večko)	13
PESMI	
Molitev (Nina Potočnik)	6
Darujemo Ti (Marjeta Longyka)	14
BOŽJA BESEDA ZA VSAK DAN (Pripravlja s. Metka Tušar)	14

LETO APOSTOLA PAVLA

dr. Franček Smole

POSTAVA ALI VERA?

Pismo Galačanom 3, 1-14

Sestavek je bil predstavljen na bibličnem večeru v skupini dr. Maksimilijana Matjaža v Mariboru.

Pismo Galačanom je svetopisemska utemeljitev svobode božjih otrok. Vsebuje številne avtobiografske podatke in je spodbudna pripoved prvim kristjanom, ki so se nahajali zaradi prišepetalcev pred dilemo, ali naj se držijo še naprej Mojzesove postave. Piše ga poleti leta 54 iz Efeza, ko se je tam zadrževal na svojem tretjem misijonskem potovanju. Pavel utemeljuje svojo avtoritetno, s katero jim piše, s tem, da njegov evangelij ni od ljudi, ampak po razodetju Jezusa Kristusa (1,1.11). Sklicuje se na osebno razodetje in na Božjo izvolitev (1,15-16).

V prvem delu odlomka Pavel sprašuje Galačane, zakaj so se odvrnili od evangelija, ki jim ga je oznanjal, v drugem delu pa utemeljuje na primeru Abrahamove vere presežno vrednost vere v Kristusa pred postavo.

Branje in razлага 3, 1-14

1 nespametni Galačani: Pavel v tretjem poglavju, ko je že globoko v dokazovanju edinstvenosti Kristusovega odrešenjskega daru, naslovi galatsko skupnost z nelaskavim

nazivom »nespametni«. Nespameten je tisti, ki si ne prizadeva za resnico evangelija, ki je le ena: Jezus je bil križan, je umrl, vstal in živi. Vsi, ki to oznanilo sprejemamo v veri, smo z njim (Rim 8,29; Kol 1,15,18) opravičeni. Kljub trpljenju in umrljivosti v njem že živimo (prim. Rim 5,1; 14,8; Gal 5,25).

le kdo vas je uročil: S tem retoričnim vprašanjem roti naslovljence, naj ne nasedajo več hujšačem, ki postavljajo pod vprašaj, ali je evangelij res namenjen tudi pogonom in ne-judom. Z izrazom *uročiti* opozarja na dejstvo, da za temi učitelji tičijo nepoštene *moči*, ki lahko voverne zavajajo.

ko je bil prav vašim očem prikazan Jezus Kristus, in sicer križani? Pavel sam je skupnostim v Galatiji oznanjal križanega Jezusa, jim ga prikazal z besedo in zgledom.

2 Rad bi izvedel od vas samo tole: ste prejeli Duha zaradi del postave ali zaradi vere v to, kar ste slišali? Pavel nadaljuje z retoričnimi vprašanji, da bi poslušalce usmeril v premislek o temeljnem učinku verovanja. *Bog je poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: »Aba, Oče!«* (4,6). Zaradi del postave sin ne more govoriti svojem Bogu »Oče«, ampak le iz vere, ko sprejema to, kar je slišal.

»Kristjan ima, še preden deluje, že bogato in rodovitno ponotranjenost, ki mu je bila podarjena po zakramentih krsta in birme; ponotranjenost, ki ga postavlja v objektivni in izvirni odnos otroštva do Boga ... Bog gleda na nas kot na svoje otroke, ker nas je povzdignil do dostenjanstva, ki je podobno dostenjanstvu Jezusa« (Benedikt XVI, Kateheze o

apostolih, Celjska Mohorjeva družba, 2008, 138).

3 Tako nespametni ste? Začeli ste z Duhom, zdaj pa končujete z mesom? Nespametnost ni nekaj, kar ne vem, ampak to, česar nočem vedeti. Ne gre torej za *mōči*, ampak *hoteti!* Pavlu je šlo pri prepričevanju Galačanov za dragocenost, ki jim jo je v največji ljubezni in spoznanju ustno predal. Galačani so sprva to njegovo živo besedo sprejeli, sedaj pa so v nevarnosti, da ostanejo v *mesu* (prim. Rim 1,3; 13,14; 1 Kor 1,29; 15,50; Gal 2,16; 5,13). Ne ošteva jih zviška, ampak jim usmerja pogled vase, da sprejemo odločitev.

4 Ste toliko pretrpeli zaman? Ker so sprejeli vero v Jezusa, so v svojem življenju naredili korak, ki je zanje pomenil odpoved mesu. Če so bili prej judje, so trpeli s strani svojih rojakov, če so bili pogani, s strani svojcev in okolja. Morda je šlo tudi za kakšno fizično trpljenje. Spreobrnitev je (naporna) spremembu lastnega gledanja in odgoved egoizmu in samozadostnosti. Z vero se razpre kristjanov svet v občutljivo tkivo njegove duhovne »družabnosti« in s tem odgovornosti do bratov in sveta.

Ko bi vsaj bilo zaman! Če bi bil evangelij nekaj nepomembnega v njihovem življenju, potem bi jim apostol privoščil, da se ne sprašujejo, kako ravnati z njim in bi tudi njega nič ne skrbelo.

5 Mar ta, ki vam daje Duha in dela med vami čudeže, to dela zaradi del postave ali zaradi vere v to, kar ste slišali? Pavel še petič postavlja vprašanja, da bi v njihovo obračanje k *nekemu drugemu*

evangeliju (1,6) zasejal negotovost, ki bi jim pomagala spoznati resničen evangelij (prim. 1,7-8; 2,5,7-8).

zaradi vere v to, kar ste slišali: Ne zaradi kakršnekoli vere, ampak te, ki jim jo je sam oznanjal. Vero vidimo, slišimo, tipamo. »Božji nagovor dospe do nas po ljudeh, ki so Boga slišali in se ga dotikali; po ljudeh, za katere je Bog postal konkretna izkušnja in ki ga poznajo tako rekoč iz prve roke« (J. Ratzinger, Zazrti v Kristusa, Ljubljana 1990, 27). Izkušnja drugega postane tudi moja izkušnja. Tudi razmerje do Boga je hkrati in najprej tudi razmerje do ljudi.

6 Tako je bilo z Abrahamom, ki je verjel Bogu: Pavel preide (z rabiensko izkušnjo) v svoj ekumenski element, kjer v Abrahamu prepozna princip vere tudi za Kristusovega učenca. Abraham je verjel Bogu, zato mu je Bog obljubil deželo in potomstvo. Deželo, kjer bo lahko živel v miru in blagostanju; potomstvo, v katerem se bo njegov rod nadaljeval in bo blagoslovjen med svojimi. Za to obljubo pa je bil Abraham pripravljen žrtvovati vse. Vera je vedno vse, vedno gre za princip vse ali nič.

in mu je bilo to šteto v pravičnosti: Bog je njegovo vero nagradil.

7 Spoznajte vendar, da so Abrahamsovi sinovi tisti, ki verujejo (prim. Apd 3,25; 13,26; 26,7; Rim 15,8; Gal 3,16.18.21; 4,28): Abraham je utemeljitelj Božjega ljudstva in vsi, ki verujejo, so njegovi sinovi in potomstvo. Pavel sporoča, da je Kristus nadaljevalec Abrahameve oblube v novi čas.

8 Pismo je predvidelo, da Bog opravičuje narode po veri, zato je napovedalo Abrahamu veselo novoico: V tebi bodo blagoslovjeni vsi narodi: Veselo oznanilo je namenjeno vsem ljudem. Izraelsko ljudstvo je bilo izbrano najprej zaradi tega, da je imelo človeštvo možnost po neki skupini dozoret za prihod Maziljenca. V tem ljud-

stvu pa je vedno izbiral enega, da mu pripravi pot. Zadnji je Janez Krstnik, nato Jezus. Z njim je dozorel čas, da so vsi narodi poklicani k blagoslovu.

9 Potem takem so z verujočim Abrahamom vred blagoslovjeni tudi tisti, ki verujejo: Bog daje verujočim svoj blagoslov. Blagoslov pa daje tudi človek, vendar ne s svojo močjo in avtoriteto, ampak s pomenom hvaljenja in zahvaljevanja Bogu. V novi zavezi pa je ljudstvo blagoslovjeno s Kristusom. Tu se blagoslov posebeji, je človekova udeleženost v Bogu.

10 Vse tiste, ki se naslanjajo na dela postave, pa zadene prekletstvo. Kajti pisano je: Preklet je vsak, ki ne vztraja pri vsem, kar je zapisano v knjigi postave, da bi to izpolnjeval: Prekletstvo je že v poganski tradiciji pomenilo obredno dejanje, s katerim se želi človek zaščititi pred usodo v primerih zla. V teh besedah pa zaslišimo zgodnje starozavezno izražanje, ko se je verovalo, da se na tem svetu poplačata pravica in krivica. V Mojzesovem času je ljudstvo izgovorilo dvanajstkrat »Amen« s potrditvijo, da se bodo držali zapovedi, sicer pa da so prekleti (prim. 5 Mz 27,15-26). In ker ima Kristus, novozavezni Mojzes (ki vodi Abrahamsa ljudstva v obljubljeno deželo), za Boga novi kodeks in etos, ki počiva na veri in ne več na postavi, uporabi Pavel to primerjavo in staro diktijo. Sicer pa Pavel tega ne izreka v svoji moči, ampak v veri Kristusa.

11 Da se nihče ne more opravičiti pred Bogom s postavo, je razvidno iz dejstva, da bo pravični živel iz vere: Pavel se sklicuje na preroka Habakuka: »pravični pa bo v svoji veri živel« (Hab 2,4). Da gre za zanesljivi tekst, dokazuje kumranski komentar k preroku Habakuku (1QpHab 7,17, Kumranski rokopisi, Svetopisemska družba Slovenije, Ljubljana 2006, 239), ki navaja identično formulacijo. Tu gre Pavel

v svojem zagovoru v samo izročilo postave, ki je že zgodaj spoznala, da samo predpisi in izpolnjevanje črke ne zadoščajo.

opravičiti pred Bogom: opravičenje (dikaíosis) pomeni v starem Izraelu odrešenje posameznika. V judovstvu prinaša odrešenje zvestoba postavi. Pri Pavlu pa se opravičenje dogaja ne iz zasluzenja, temveč se uresničuje v Jezusovem delovanju po milosti, iz njegovega usmiljenja in ljubezni.

12 Postava pa ni iz vere, ampak : Kdor to izpolnjuje, bo živel iz tega: Pavel že petič v tem odlomku primerja postavo in vero ter našteva prednosti vere. Kot poznavalec postave izvorno razлага, da je pravično življenje po postavi odvisno zgolj iz njenega izpolnjevanja. Očitno so imeli prišepetalci prednosti postave velik vpliv na mlada občestva v Galatiji in ta vpliv bi lahko uničil ves njegov dotedanji apostolski trud. Dalje pa moramo biti tudi mi, »Galačani«, bralci njegovega pisma, pozorni na ta opozorila.

13. Pisano je namreč: Preklet je vsak, kdor visi na lesu: V 5. Mojzesovi knjigi, ki je nekakšna Mojzesova oporoka z zapovedmi in nauki za življenje izraelskega ljudstva, je zapisano: »obešenec je preklet od Boga« (5 Mz 21,23). Duhovna in svetna oblast sta bili v tistem času v vseh ozirih eno in isto, zato je bilo kaznovanje tudi iz religioznega vidika pravično.

Kristus pa nas je odkupil od prekletstva postave tako, da je za nas postal prekletstvo: Pavel artikulira odrešenjsko podobo Kristusovega dejstva: Jezus je spravna žrtev, Božje jagnje (prim. Jn 1,29.36; Apd 8,32; 1 Kor 5,7; Raz 5-21) za odrešenje sveta. Žrtev je nedolžna in gre v smrt zato, da bi vsi njegovi duhovni potomci imeli prostotu pot do Očeta. Za žrtev se je Jezus odločil prostovoljno. Sprava pa je bila potrebna zato, ker se je človek odvrnil od Očeta in dela(l) samovoljno. In Bog

sam se je odločil to napeto razmerje končati tako, da se je po ljubljenem Sinu spustil z nebes in se spravil s človekom. S tem je slehernik zaznamovan z njegovim dejanjem.

14 To se je zgodilo zato, da bi Abrahamov blagoslov prešel v Kristusu Jezusu k pogonom in da bi mi po veri prejeli oblubo Duha: S to sklepno sintezo Pavel povzame celotno dokazovanje svojega evangelija. Postavi se med pogane (»*tudi mi*«), na katere naslavljajo svoje pismo. Abrahamov blagoslov pomeni zemljo in potomstvo, to je večno življenje, ki smo ga deležni po Kristusu vsi ljudje. Ta blagoslov, ta napoved Božjega kraljestva se je pojavila že na začetku zorenja človeštva. Pavel pa je v njej spoznal kontinuiteto, ki jo je Kristus s svojim prihodom na zemljo potrdil in uresničil.

Poudarki za pogovor

1. Ko Pavel vseh pet prvih vrstic 3. poglavja (tudi 1,6-10) nameni opozorilu, naj se prejemniki njegovega pisma vendor obrnejo k evangeliju, poudari pomen izbire tega, kaj je v življenju pomembno. Obstaja mnogo raznih mazačev, prodajalcev sreče in zdravja, ki dopovedujejo, da se je dovolj oziroma treba držati teh in onih pravil, prehrane ... Za kristjana pa da je dovolj le izvrševanje predpisov in zapovedi. - Sprejeli smo krst, Kristusa križanega pa ne spustimo preko svojega praga! Zakaj ne užrem čudežev vere, zakaj ne vzpodujam pri bratih rast Duha, ampak ostajam v nekem »drugem evangeliju« in mi je tu čisto dobro!

2. Če smo začeli z Duhom, je potrebno vztrajati v Duhu, ki smo ga prejeli. Pavel opominja tudi nas, da Duha, ki smo ga v začetku prejeli s krstom in prejemamo z zakramenti, ne ugašamo, ne zametujemo, ne zamenjujemo z mesom! Prosimo Gospoda za pogum in vztrajnost!

3. Kaj mi pomeni neznanska razlika med postavo in vero? Ali ta

zgodnjekrščanski spor zadeva tudi nas, ko ni več dileme obreza ali neobreza? Zdi se, da bi lahko postava bila danes marsikaj, nedvomno pa ostaja jasno, da ostaja *ista vera* in da smo danes tako kot prve skupnosti takrat postavljeni pred izbiro vere, pred izbiro razmerja do Boga, ki vključuje tudi odnos do ljudi.

4. Vera je to, kar smo slišali! Kaj sem jaz slišal in koga slišim govoriti? Kakšna vera mene nagovarja, pa morda ne poslušam in ne slišim? Koliko se pustim nagovoriti Besedi in koliko sem ponižen pred tolikimi izrazi vere naših bližnjih!

5. Oče Abraham je bil postavljen pred izbiro verovanja obljubi. Bil je svoboden pastir, ki je za izbiro vrednote potomstva in lastne dežele veroval. Nihče ga ni silil, prav tako pa tudi ni mogel vnaprej gledati ali videti tistega, kar mu je bili obljubljeno. Naredil je korak, gesto, celo sina je bil pripravljen žrtvovati. Vsak dan prosim Gospoda, da bi v Božji obljubi začutil očetovski glas, ki me ljubi in ceni.

MOZAIK MISLI O PAVLU

Nekaj razlagalcev Božje besede je spregovorilo o tem, kako jih nagovarja apostol Pavel.

Msgr. dr. Jožef Smej

Pavel je mislil, govoril in pisal grško. Grščina je bila njegov materni jezik. »Ko so ga ravno hoteli odpeljati v vojašnico, je Pavel vprašal poveljniku: »Ali ti smem nekaj reči?« »Kaj? Grško znaš?« je vprašal poveljnik. »Torej ti nisi tisti Egipčan ...?« *Hellenisti ginoskeis* (Apd 21,37-38). Svojim rojakom Judom pa je spregovoril v njihovem jeziku. »Zavladala je velika tišina in Pavel je spregovo-

ril po hebrejsko ... Ko so slišali, da jim govori po hebrejsko, so še bolj potihnili« (Apd 21,40; 22,2). Sveti pismo pa je Pavel navajal po grškem prevodu Septuaginti, tako pred velikim duhovnikom: »Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil« (Apd 23,5).

Dr. Maksimiljan Matjaž

Apostol Pavel oznanja tako s svojo besedo kot s svojo osebo. Noben svetopisemski pisatelj ne vnaša v svoje pisanje oziroma oznanjevanje tako močno svoje osebno izkustvo, svojo osebno zgodbo kot prav apostol Pavel. Pavlovo teologijo zato težko razumemo ločeno od njegove osebne zgodbe. Njegovo oznanilo je osebno-izkustveno in hkrati vpeto v religiozne in socialno-zgodovinske danosti okolja. Njegovi spisi so odziv na konkretna vprašanja posameznih cerkvenih skupnosti. V njih zato ne srečamo do konca izpeljanih teoloških konceptov, temveč bolj skice, ki v posameznih življenjskih situacijah zarisujejo podobo evangelija, ki ga oznanja. Njegova teologija se rojeva v intenzivnem soočanju s problemi življenja ter v naporu iskanja odgovorov nanje v luči razodetja Jezusa Kristusa, ki ga je doživel pred Damaskom.

Dogajanje v zvezi z zorenjem Pavlovega apostolskega poklica, ki je ključno za razumevanje Pavlovega modela oznanjevanja, lahko razdelimo na tri etape. Prva etapa, ki se je začela že zelo zgodaj v verni judovski družini v Tarzu in se je verjetno v Gamalielovi šoli izoblikovala v odločitev, služiti Bogu in njegovi postavi s farizejsko natančnostjo in gorečnostjo, je dosegla svoj višek in preobrat v nepričakovanim videnju pred Damaskom (prim.

Apd 9,1-9; Flp 3,4-14). Druga etapa se je v glavnem odvijala v Damasku samem, ko se je moral Pavel soočiti s krščansko skupnostjo in preko nje odkrivati, kaj se je v resnici zgodilo pred Damaskom in kaj to pomeni za njegovo poslanstvo. Ta etapa doseže vrh z njegovim obiskom pri Kefu in Jakobu v Jeruzalemu, nekako tri leta po dogodkih pred Damaskom (prim. Apd 9,10-28; Gal 1,15-20). Pavel pa mora tudi iz Jeruzalema bežati pred nasprotniki (Apd 9,29-30) in takrat nastopi tretje etapa zorenja njegovega apostolskega poklica. Čeprav o tem obdobju nimamo neposrednih poročil, razen kratke omembe, da je šel v pokrajine Sirije in Kilikije (Gal 1,21; Apd 9,30) in da ga je Barnaba kasneje šel iskat v Tarz (Apd 11,25), lahko iz njegovih spisov razberemo, da je bilo to obdobje najbolj odločilno za oblikovanje Pavla kot apostola narodov. To je čas Pavlove puščave in njegovih tihih let, kjer je v odmaknjenosti in anonimnosti v luči razodetja vstalega Kristusa preoblikoval svoj teološki pogled, ki ni več temeljil na pravičnosti iz postave, temveč na evangeliju milosti.

Dr. Marijan Peklaj

Ali je Pavel izdal svoj narod? Je tako rekoč zatajil bistveni zaklad izročila judovskega ljudstva, ko je začel učiti, da se človek ne opraviči po Postavi, temveč more doseči pravičnost pred Bogom brez izpolnjevanja Postave, le po veri v Kristusa Jezusa? Bolj kot doslej vidim velikanski napor misli, s katero je Pavel zase in za Cerkev rešil vprašanje zvestobe očetnim izročilom in Kristusu. Predvsem pa je strastno ljubil svoj narod, za rojake je bil pripravljen žrtvo-

vati sebe. Od te ljubezni in pri-padnosti ni nikoli odstopil. To je živo izpovedal, ko je pisal Rimljancem. Od njega se lahko učimo ljubezni do naroda in do iz-ročil svojega ljudstva. Vendar je bil sposoben kot pravi misijonar vzljubiti ljudi drugih narodov, jezikov in kultur. Govoril jim je o Abrahamu, Mojzesu in Davidu, prinašal jim je torej razodetje, ki je bilo prej dano Izraelu. V tem je videl pot do Kristusa, križanega in vstalega. Vendar je razumel, da pripadnikom drugih kultur ni treba vsiljevati judovske. To bi bilo v nasprotju z evangelijsko svobodo. Videl je, kaj je jedro in kaj lupina. Poln Svetega Duha je bil, bi rekel Luka. Razlikovanje in smisel za vesoljno razsežnost poslanstva Cerkve, evangelij kot luč in moč za vsakega človeka, vsak narod in vsako kulturo, to mu je bilo dano doumeti in od tega ni odstopal. In kako bridko je bilo v tem vztrajati tudi proti bratom v Kristusu, ki tega niso bili sposobni razumeti!

Mag. Klaus Einspieler

Mislim, da mi je Pavel zelo bližu. Blizu mi je to, da vedno znova poudarja držo vere in zaupanja do Boga. To je po moje izhodiščna točka za vsakega, ki je kristjan. Če beremo Pavlova pisma, vidimo, da poudarja prijateljstvo z Bogom, ne strah pred Bogom, saj je on tisti, ki mi želi dobro v življenju. To je osnova, na kateri lahko gradimo. V luči tega lahko gledamo na poslednje stvari. Pavel ni živel v zavesti, da je obsojen, ampak v zavesti, da je Bog z razodetjem v Kristusovem življe-nju hotel pokazati, da ni svetovni policist, ki kaže na napake, temveč da mu je dobrohotno naklonjen in hoče naše rešenje. Ta za-

vest, da sem od Boga ljubljen in da mi je Bog s Kristusom odpril nebeška vrata, je lepa osnova, na kateri lahko kristjan gradi. Bog steguje roko in mi pomaga, da stopim skozi ta vrata. Ta vera pa se mora utrditi v težkih trenutkih. Pavel je to pokazal s svojim življenjem, pred vsakim od nas pa to vedno znova postavlja izziv.

MOLITEV

Gospod, dotaknil si se me,
nežno, kot se dotakne
ljubezen.
Čutim te! Tako čudovito je!
Ti si ob meni,
oci ne morejo videti,
samo zaprem oci in te vidim.
Svoje srce ti odpren,
Gospod,
objemi ga vsega!
Misli več ne sežejo do tja,
le milost tvoja
mi odpre oci srca.
Zatorej zapustum misli
za trenutek
in se ti vsa prepustim.
Kdo sem jaz? Le človek
majhen pred teboj.
In vendar si prišel.
Moja duša vztrepeta,
kot otrok
v očetovem objemu.
Vse je postal lažje.
Vsa bremena, strah
in bolečine krik,
vse je lažje.
Vse veš o meni.
Ponižno zdaj stopim
pred Tebe,
objemi me, vzemi vse,
danes, sleherno jutro
se ti prepuščam in ti rečem
iz globine srca:
»Zdaj sem tu!«

Nina Potočnik

SVETOPISEMSKO POTOVANJE

PO POTI IZVOLJENEGA LJUDSTVA

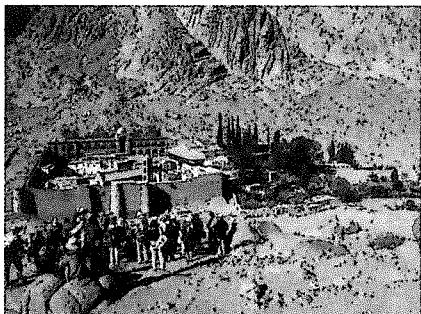
Prvi del – SINAJ

1. GOSPOD je moja moč in moja pesem, bil mi je v rešitev. To je moj Bog, zato ga bom hvalil,

Bog mojega očeta, poveličeval ga bom. GOSPOD je bojevnik; ime mu je GOSPOD (2 Mz 15, 2-3).

V letališki zgradbi skupina romarjev raste. S »starimi« znanci si padamo v objem, oči in nasmehi povedo vse: čakajo nas milostni dnevi. Z ženo ocenjujeva, koliko je novih in prideva na eno tretjino. To bo priložnost za nova znanstva in poslušanje novih refleksij. V naših odnosih smo kot Abraham, ki se je na Gospodov glas odpravil iz Harana.

Letalo za Istanbul je polno, istanbulsko letališče pa kljub pozni nočni uri pravo mravljišče. Po

Samostan svete Katarine se nam na pravoslavno veliko noč ne odpre

vseh formalnostih in preverjanjih letimo proti Kairu in pristanemo že naslednji dan. Proti Sinaju se peljemo še v trdi temi. Kolesa novodobnega voza ne morejo obstati v blatu Trstičnega morja, saj naš avtobus ubere pot skozi novi predor. Sončni vzhod tako pričakamo z molitvijo in kratkim premišljevanjem na zahodni obali polotoka. Oko nam zre na morje, pa na skalno puščavo; nikjer nobenih Egipčanov, njihovih vozov in konjenikov – za gost promet je še mnogo prezgodaj. Na cesti stojita le naš avtobus in osebni avto modernih beduinov – naših prijaznih puščavskih vodnikov.

2. Revni in ubogi iščejo vodo, pa je ni, njihov jezik se suši od žeje. Jaz, Gospod, jih bom uslišal, jaz, Izraelov Bog, jih ne bom zapustil.

Na golih gričih bom odprl reke in studence sredi dolin, puščavo bom spremenil v jezero vodá, suho deželo v vrelce vodá.

V puščavo bom zasadil cedro, akacijo, mirt in oljko, v pustinjo bom postavil cipreso,

brest in jelko skupaj, da bodo videli in spoznali, opazili in hkrati doumeli, da je to naredila Gospoda roka, da je to ustvaril Sveti Izraelov (Iz 41, 17-20).

Oaza El Feiran nas pozdravi s palmami in pisanim makovim cvetjem. Skale, iz katere je pritekla voda in odzejala potujoče ljudstvo, ne vidimo. V resnici ne potrebujemo Mojzesu, ker bi bili žejni, saj nas s kavo, čajem in vodo oskrbujejo naši vodiči. Imamo pa kar dva

»mojzes«, ki nas vodita po poti Božje besede. »Vseeno potrebujemo vodo – za izpiranje oči, da bi spregledali, da bi bolje videli Njega, ki je tukaj in živi« nas med prvo sveto mašo spodbuja pridigar. Ali smo že soudeleženci ali le sopotniki? Ali je naše hrepenenje po svobodi in odrešenju dovolj močno? Ali se naše oči, nos in brbončice še vedno ozirajo nazaj čez Rdeče more, kjer je dovolj zlatih kletk za vse?

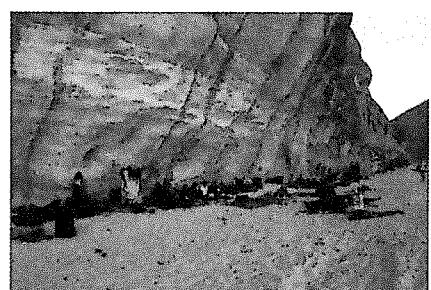
3. Tedaj se bo duh z višave razlil na nas in puščava bo postala vrt, vrt pa bo veljal za gozd.

V puščavi bo imela dom pravica, pravičnost bo prebivala v vrtu. Delo pravičnosti bo mir,

sad pravičnosti bo počitek in varnost na veke. Moje ljudstvo bo prebivalo v mirnem kraju,

v varnih domovih in brezskrbnih počivališčih (Iz 32, 15-18).

Puščava, ki smo jo prejšnji dan le slutili iz drvečega avtobusa, nas v zgodnjem jutru sprejme v svoje naročje. Iz asfaltne ceste zavijemo v notranjost, na brezpotja, ki jih poznajo le novodobni beduini v Toyotah 4x4. Svetu mašo obhajamo »na višini« s prečudovitim po-

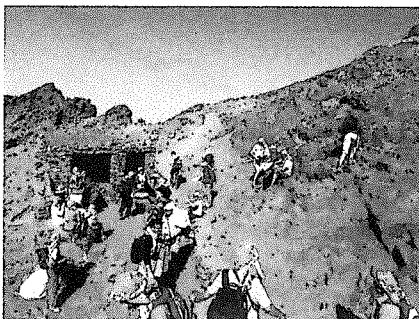

V zavjetu te pečine prespimo pod milim nebom. Tišina puščave je polna zvezd in Božje zaupljivosti.

gledom. Skalna pokrajina mi obudi misel na Mojzesa. Tu nekje mu je ob Božjem glasu zastal korak. Tu si je sezul opanke pred gorečim grmom. Tu si je zakril obraz. »Kako se more to zgoditi?« se sprašujem z njim in Nikodemom in vsemi Tomaži. In glas mi odgovarja: »Potrpljenje. Ne moreš sedaj razumeti vsega. Ne moreš takoj razvozlati Besede. Ko boš vstal izza mize, kjer oblikuješ svoje načrte, ko boš stvari izpustil iz rok, se boš lahko na novo rodil od zgoraj«. Potrebno je iti v puščavo, kjer se človek lahko osredotoči na bistvo, gre vase in se začne spraševati, kaj sploh išče. V puščavi lažje zasliši Gospodov glas, ki mu govorji na uho in ponuja svojo zavezo. Puščava nam izostri pogled. Koliko oblik, barv; koliko občutij se gnete v nas. Enkrat noge potone v pesek, naslednjič se že oprime trdne skale; enkrat smo sredi peščene planjave, naslednjič se komaj prebijamo skozi skale Belega kanjona. Hodimo za vodnikom, brez njega smo izgubljeni – kot je izvoljeno ljudstvo hodilo za Mojzesom. Puščava je prava le pod stopali in pod vročim soncem. Utrujene nas zvečer gostoljubno sprejme oaza Ain Houdra in nas zaziblje v globok spanec.

4. *Zato, glej, jo privabim, popeljem jo v puščavo in ji spregovorim na srce.*

Tisti dan bom uslušal, govorí Gospod, uslušal bom nebo, in to bo uslušalo zemljo.

Nam se Bog na Mojzesovi gori razodeva v rahlem šepetu svoje besede (prim. 1 Kr 19)

Ne-mojemu-ljudstvu rečem: »Ti si moje ljudstvo,« in reklo bo: »Moj Bog« (Oz 2,16.23. 25b).

Nov puščavski dan, drugačen pesek, drugačne barve, drugačne oblike skal, isto sonce. Še vedno ne potrebujemo Mojzesove palice ali mane ali prepelic. Z vsem potrebnim za življenje nas oskrbujejo prijazni beduini. Zato ni nobenega godnjjanja. V nas raste hvaležnost za *topos* in *kairos*, ki ju živimo. Nabitamo potrebne moči za osvojitev Mojzesove gore in občudujemo divjo lepoto Sinaja. Spet se drenjamo skozi kanjone, plezamo v izvitoljene skale in se po večerni molitvi odpravimo proti kraju nočnega počitka. Precej daleč je, zato nas ujame noč in le sij beduinskega ognja nas pripelje do pečine, kjer prespimo pod milim nebom.

Zanimivo - tišina puščave ni gluhha. Tišina puščave je polna zvezd in Božje zaupljivosti. Sem in tja še zaslišim rahlo smrčanje popotnikov, potem se potopim v spanec.

5. *Kdo se bo povzpel na GOSPODOVO goro, kdo sme stati na njejovem svetem kraju?*

Tisti, ki je nedolžnih rok in čistega srca, ki svoje duše ne vzdiguje k praznim rečem in ne prisega po krivem (Ps 24, 3-4).

Vstanemo še pred soncem in se po sveti daritvi odpravimo proti vznožju Mojzesove gore. Tokrat ne gremo peš. Kar daleč je in sončni zahod naj bi že gledali z vrha. Nazaj v civilizacijo nas prestavijo asfaltne ceste, pogoste kontrolne točke in hotelski kompleksi. Pot na goro vodi mimo obzidanega samostana svete Katarine, ki se ne meni za zunanjji svet. Pravoslavna Velika noč je, zato so vrata zaprta in mi rahlo razočarani. Jaz kar precej, saj sem si že leta žezel vstopiti na ta svet kraj in doma imam eno »Katarina Sinajsko«, ki bi ji rad prinesel darilo njene nebeške zavetnice.

Ko stopam navkreber, se mi mehča korak; ko postavljam nogo pred nogo, se mi mehča srce. Za koga naj molim? Kdo so tisti moji, ki naj jih vključim v svoje misli? In dobre želje? Ali imam čisto oko, da to storim? Ali je duša dovolj prosojna za te nebeške višave?

»*Pojdi ven in se postavi na gori pred Gospoda.« In glej, Gospod je šel mimo, velik in silen vihar, ki kruši gore in lomi skale, je bil pred Gospodom, a Gospod ni bil v viharju. Za viharjem je bil potres; a Gospod ni bil v potresu. In za potresom ogenj; a Gospod ni bil v ognju. Za ognjem glas rahlega šepeta. Ko je Elija to slišal, si je s plaščem zagnil obraz, šel ven in obstal pri vhodu v votlino. In glej, nagovoril ga je glas in rekel: »Kaj delaš tu, Elija?« Rekel je: »Ves sem gorel za Gospoda (1 Kr 19, 11-14).*

Ali dovolj gorim za Gospoda in njegovo Besedo? Ali bom zmogel trpljenje, če pride, ko pride, zmleti, predelati v opeke, dvakrat žgane, s katerimi bom dokončal zgradbo svojega življenja?

Gregor Pavlič

Drugi del - JORDANIJA

Iz Egiptovske Nuweibe nas je hidrogliser Princess prepeljal preko Rdečega morja mimo Faraonovega otoka do jordanske Aqabe. Že med plovbo se je v naši notranjosti začela porajati praznina, kot se to zgodi ob izgubi nečesa, kar smo zelo ljubili in cenili: začutili smo, da bomo v naslednjih dneh zelo pogrešali puščavo. V samo štirih dneh smo jo bili vzljubili. V dno srca nas je zaznamovala s svojo svečano lepoto in hkrati grozljivo prostranstvo, pa tudi z blagodejnostjo ozračja

in opojnostjo žarečega sonca. Ni nam le razvnela čutov, ampak je v naši notranjosti razplamtela ogenj Besede; Božje besede, ob kateri smo podoživeli preskušenj polno potovanje Izvoljenega ljudstva iz egiptovskega suženjstva v obljubljeno deželo. Skozi te plamene je Eksodus proseval kot predpodoba nekega drugega izhoda, izhoda iz suženjstva smrti in grehu. Ta se je za vse čase zgodil prav v tem delu Svetе dežele, v katerega smo za nekaj kratkih dni prihajali sedaj – in v katerega se bo vsak od nas skoraj zagotovo še vrnil.

Geografsko vzeto smo prešli iz pretežno puščavskega sveta, to je tistega dela Svetе dežele, kjer se je Bog naših očetov – On, ki je – razodel Mojzesu in svojemu izvoljenemu ljudstvu, jim dal postavo in jih na poti vzugajal, na večinsko obljudena področja, ki so že blizu 'obljubljene dežele'. Le-to je v 13. stoletju pred Kristusom od tod – z gore Nébo – uzrl tudi Mojzes; ni pa mogel vanjo vstopiti, ker z Aronom nista Gospoda izpričala kot svetega med Izraelovimi sinovi; zato so njuni telesi na tej strani položili k očetom. Tudi v tem delu Svetе dežele je Gospod spremjal Izraela. Kot pove Sveti pismo, se je to očitno izkazalo po preroku Bileamu, ki ga je Moabski kralj poklical, da bi Izraelce prekkel, pa jih ni mogel, ampak je moral nad njimi izreči blagoslov. Po milosti so nato tudi porazili Edomce, ki so Izraelce napadli, ko so skušali miroljubno prečkati njihovo deželo. Ker so bili Moabci in Edomci – kot potomci Jakobovega brata Ezava – daljni sorodniki Izraelcev, so ti dogodki tudi velika šola življenja. Sicer je ta del Svetе dežele najverjetneje tudi zibelka človeške kulture. Še več, čez ta del zemeljske oble naj bi pred več kot milijon leti šli prvi ljudje osvajat svet – če

drži, da človek izhaja iz Afrike. Na to nakazujejo številne arheološke najdbe, med drugim tudi kalkolitske izkopanine iz 4. tisočletja pred Kristusom v Aqabi. Tod preko potekajo rute starodavne trgovske poti, imenovane Kraljeva cesta, ki je stoletja in tisočletja povezovala jug s severom. Po njej je prišla k Salomonu kraljica iz Sabe. Ob njej leži kraj, kjer je bil v reki Jordan krščen Jezus, ki je Kristus, Emanuel. V njem in po njem se je v človeški podobi izpolnil starodavni blagoslov, ki so ga nad svoje sinove klicali Izraelci in ga še vedno drug na drugega kličemo mi: »...Gospod naj te obsije s svojim obličjem in ti bo milostljiv. Gospod na obrne svoje obliče k tebi in ti podeli mir ...« (4 Mz 6,24-26).

V ponедeljek popoldan, kmalu po prihodu v Aqabo, smo se z avtobusom podali po trasi Kraljeve ceste proti severu čez nekdanjo domovino Edomcev in Nabatejcev oz. sedanjo zahodno usmerjeno Jordanijo v smeri jordanskega glavnega mesta Ammana. Ob kulturno-zgodovinskih, družbenopolitičnih in bibličističnih predstavitvah smo vožnjo doživljali kot kratko, sezeto ekskurzijo v biološko in duhovno zgodovino človeštva. Do večera smo prispeли v mesto Petra, kjer smo prenočili. Mesto je dobilo ime po veličastni puščavski dolini Wadi Petra, ki je kot neverjetna naravna utrdba dajala več stoletij zavetje rodovini Nabatejcev. Kot govorijo arheološko-zgodovinski viri, so se Nabatejci (od 312 pred Kristusom do 106. leta Gospodovega, nato pod rimske nadoblastjo) v začetku ukvarjali z ropanjem trgovskih karavan, čez čas pa so se tako razvili, da so začeli tudi sami trgovati in nato skoraj dve stoletji nastopali kot zaščitniki Kraljeve trgovske poti. S tem so obogateli ter razvili

izredno civilizacijo in kulturo. Na vrhuncu razvoja je njihovo kraljestvo štelo okoli 30.000 prebivalcev ter 15.000 najemniških vojakov. Vsa bivališča so imeli vklesana v skalne stene, ki so iz mehkega puščavskega tufa.

V starodavni Petri smo preživeli ves naslednji dan. Naše oči in misli so bile zatopljene v izkopanine in kamnite ostanke nekdanjega veličastnega kraljestva, še zlasti v vklesana pročelja in svetišča. Visoko v pečinah smo v slavo našemu Nebeskemu Očetu ter v spomin na smrt in vstajenje našega Gospoda Jezusa Kristusa obhajali bogoslužje. Božja beseda nas je spomnila, da Jezus postave ni prišel razvezat, ampak dopolnit: pokazal je, kako ljubiti Boga in ljudi, zlasti uboge/bližnje. Razodel je resnične blagre. Njihova neizprosna radikalnost in nevenljiva tolažba sta nam pomagali prestopiti v »dan potem«, to je dan po izrednem doživetju, kakršno je bilo tudi naše izkustvo Sinajske puščave. Tudi v 'dnevu potem' se mora notranja pot nadaljevati, četudi se zunanja spremeni. Zato pa moramo obdržati stik z živo vodo – kot zelenje v puščavski Petri z arteško talnico. Ne gre pa niti brez zunanjih smerokazov. Najbolj zanesljivi so tisti z Mojzesove gore, s kamnitih tabel. Prvi trije usmerjajo naš odnos do Boga. Četrти zadava odnose med generacijami. Peti do deseti varujejo življenje, omogočajo sožitje med ljudmi in urejajo posest. A vseh deset se zrcali v dveh, po katerih je živel naš Učitelj. Ta dvojna ljubezen ga je osvobodila za edinstveno umetnost življenja in ga hkrati zavezala k odgovornosti za vse. Po Njem in v Njem je Bog obnovil zavezo in jo ponudil ljudem vseh ljudstev in jezikov.

V sredo smo se iz Petre podali po Wadi Araba dalje proti severu.

Besedne predstavitve so nam dale vpogled v zgodovinsko-kulturni razvoj tega dela sveta. Njegova lega mu je dajala poseben pomen kot stikališču dveh svetov oz. dveh različnih gospodarskih sistemov: nomadsko-trgovskega in poljedelskega. V vojaškem pogledu je usodo tukajnjih ljudstev in vladarjev tisočletja krojil grad Kerak ob istimenskem utrjenem mestu. Varoval je tudi dostop do Jeruzalema. To postane razumljivo vsakomur, ki uzre pred seboj vsepresegajočo silhueto te utrdbe, pa najsi priha ja od vzhoda iz smeri starodavne Kraljeve ceste ali pa od zahoda iz smeri Mrtvega morja. Ko smo si jo ogledali, smo odšli dalje do Herodove trdnjave Maheront, v kateri je bil zaradi Herodiadinega sovraštva obglavljen Janez Krstnik. Med bogoslužjem so nam poročila evangelistov ponavzočila njegovo delo: ravnal je pot Njemu, ki je prihajal za njim, čeprav je prej kot on; Njemu, ki ga je prepoznal med krstom v Jordanu, ker je nadenj prišel Sveti Duh; Njemu, ki ga je imenoval Jagnje Božje. Njegova drža nas je v globini naših src zaznamovala za prihodnost. Notranja bolečina se je stapljala s prelestjo palestinske krajine, v katero so zrle naše oči: nenadoma smo se zavedli, kako je človek brez usmiljene Božje ljubezni majhen. V tej zavesti nas je nato še bolj utrdil znameniti križ s kačo na gori Nébo, kjer smo se za nekaj trenutkov ustavili, predno smo prispevi v Mádabo za prenočitev.

Kot je Mojzes v puščavi na Božjo besedo povzdignil kačo v rešitev Izraelcev, ki so jih pičile kače, tako je bil Jezus Kristus povzdignjen na križ v odrešenje mnogih ljudi iz vseh narodov in jezikov. Ob tem znamenju smo v četrtek zjutraj ob daritvi svete maše podoživeli tudi besede apostola Pavla, da moramo biti s Kristusom potopljeni v smrt,

da bomo z njim tudi živeli. Rojeni moramo biti od zgoraj, iz vode in Duha. Z gore Nébo nas je pot peljala do Mrtvega morja, ki leži na največji zemeljski antiklinali 400 m pod gladino oceanov. Vzgon njegove vode je zaradi nasičenosti z raznovrstnimi solmi tako velik, da lahko v njej sediš in bereš časopis. Njena slaba stran pa je, da ne sme priti v stik z očmi ali sluznico, ker jih nevarno poškoduje. Izraelci mu pravijo Morje soli. Je pomemben vir surovin npr. kalija, brom, magnezija. Žal se čedalje hitreje suši, saj priteka vanj po reki Jordan le še desetino nekdanje vode. Zaradi tega so v pripravi kaki trije projekti za dovod vode iz okoliških morij, zlasti Rdečega. Tak projekt bi bil po zagonu samozadosten, saj bi omogočal pridobivanje zadostne količine električne energije, razsoljene vode za pitje in namakanje polj in vrtov ter hipertonične tekočine za polnjenje depresijske mrtvomorske kotline, ki je nastala v oligoceenu, ko se je Arabska plošča ločila od Afriške. Izvedba takega projekta bi pomembno vplivala na zmanjšanje tveganja, da bi na tem območju prišlo do oboroženih mednacionalnih spopadov za vodo in hrano ali celo do izbruha tretje svetovne vojne. Ta izkušnja nam je poglobila refleksijo o uničenju Sodome in Gomore, katerih prebivalci so bili do konca sprevrženi, saj so normalno družinsko življenje zavrgli in začeli občevati ne le istospolno, ampak celo z živalmi. Obe mesti naj bi ležali južno od Mrtvega morja. Abraham in Lot s svojima hčerama so poslušali Božja poslanca in se rešili pred ognjem in žveplom, Lotova žena, ki se je obotavljala in ozirala nazaj, pa je postala solnat steber. Po kopanju v morski vodi in kratkem sončenju smo šli obiskat še Jerash. Med potjo tja pa smo v avtobusu napravili sklepno refleksijo. Jerash je mesto, ki leži okoli

50 km severno od Ammana. Njegovi antični ostanki predstavljajo eno najbolje ohranjenih starorimskih provincialnih mest. Naseljeno je bilo že v neolitiku, zraslo pa za časa Aleksandra Velikega. V njegovi časovni odmaknenosti smo ga občudovali zlasti po njegovi tehnološki in infrastrukturni družačnosti ter kulturno-zgodovinski sporočilnosti.

Bila je že tema, ko smo prišli nazaj v Mádabo. Pripravili smo prtljago, morda za kakšno uro zaspali, nato pa takoj po polnoči odšli na ammansko letališče. Okoli 07. ure zjutraj smo prispeli v Carigrad, kjer se je Oskar od nas poslovil, nam pa organiziral še nekajurni skok v mesto. Zajtrk z burekom je predstavljal počasno vračanje v vsakdanjost. Ogled cerkve-muzeja kot bisera duhovne umetnosti je obeležil naš dokončni povratek iz prvinske mistike naravnih puščavskih katedral v kultivirano duhovnost krščanskih in muslimanskih svetišč. Kakorkoli, nazaj v Ljubljano smo prišli drugačni.

Hvala Ti, Oče, Gospod neba in zemlje, hvala Ti za vse; hvala Ti za sončno svetlubo v očeh in za puščavski veter v laseh; hvala Ti za vodo živo pa za upanje vztrajno na Tvojih brezkončnih poteh. Slavljen na vekov veke, po Gospodu našem Jezusu Kristusu.

Damijan Dolinar

ZAVEZNE RIME

(Nina in Klemen Šavli,
napisano nekje v Sinajski puščavi, enkrat aprila 2009)

Predstavila bova na kratko vam teze,
kako Sveti Pismo predstavlja zaveze,
ki Bog jih je sklenil s človekom seveda,
ker rad ga ima in ljubeče ga gleda.

Na Sinaju Bog z Mojzesom sklene zavezo
in ljudstvo je dolžno spolniti obvezo.
Bog jim ponudi – »lohk« sprejmeš al' ne,
saj človek svobodno ima vedno srce.

Ljudstvo jo sprejme; vsi so v en glas za,
slovesni obred pogodbi pečat da.
Ljudstvo zavezo spolnjuje tako,
da po zapovedih ravna se skrbno.

Ko greh v človeku pristavi svoj lonec,
ljudstvo si misli: »Z zavezo je konec.«
Ko v Babilonu so na robu obupa,
sprašujejo se, je sploh še kaj upa.

Nato gredo iskat v zgodovino,
če kje kaj piše, da bo jim bolj fino.

V raju obljuba rodovitnosti je dana človeku,
potomcev veliko po Evinem mleku.
To se uresniči v kasnejših zavezah,
po Noetu, Abrahamu in njih ne-obvezah.

Poglejmo, zakaj je temu tako,
pri Noetu zavezal se Bog je samo.

Noe je našel milost pri Bogu,
na prvo besedo ga je »ubogu«.
Bog se zavezal pred njim je kar dvakrat,
da bo preživel kljub hudemu tákrat.

Po koncu potopa Bog zavezo je dal,
da stvarstva nikoli ne bo pokončal.
Kar je ustvaril, bo ljubil in branil,
vse svoje stvarstvo v redu ohranil.

Pri Abrahamu je zgodba podobna bila,
Bog da mu obljubo mogočno, kar se le da.
Da ljudstvo njegovo bo večno obstalo,
v deželi bo svoji za vedno ostalo.

V zavezah obej Bog edina je stranka,
zato pravu temu prav nič ne manjka.
Zaveza je večna, vseobsegajoča,
zato prelomitev sploh ni mogoča.

Nadaljevanje te zgodbe sledi,
ko v naslednjih dneh se nam posveti,
kaj z Davidom in Jezusom je,
kako Bog ljubeče dopolni vse.

V Svetem Pismu jasno nam piše
o večnem obstoju Davidove hiše.
Da Izrael bo na veke ostal,
kot oče bo sinu Bog roko dal.

400 let je vse v redu bilo,
dokler v izgnanstvo vse izženo.
Ljudstvo sprašuje: »Kaj je z obljubo?
Da Bog nas bo vodil pa ne v to pogubo?«

To je preizkušnja, Bog vedno je zvest,
ne dopustil bo pasti za zmeraj v pest.
Prerok spodbuja: »Zaupajte večno,
kar Bog se zaveže, za vselej je srečno.«

Mesijo vse ljudstvo zato pričakuje,
mir in pravičnost v njih srcu kljuje.
Obljubljen vladar je iz Davida hiše,
Matej v rodovniku jasno zapiše:

Jezus je ta dedič zaveze,
stoletja čakanja res niso brez veze.
V njem so zbrane vse prejšnje obljube,
človek za vedno je rešen pogube.

Pri zadnji večerji kri nam je dana,
njegovo telo nova bo hrana.
Sam je darovalec in nova daritev,
v njem je rešitev in odkupitev.

Tudi Pavel v pismih resno pričuje –
črka ni tisto, kar odrešuje.
Odrešenje je najprej dar od Boga,
človek z življenjem da le svoj da.

V Jezusu vse zaveze so zbrane,
uresničene, za vse čase nam dane.
Stara zaveza se ne razveljaví,
v Jezusu pomen dobiva le pravi.

Judje v novo niso stopili,
vere v Jezusa še niso odkrili.
Pavel nam pravi, da to je zato,
da k veri pristopi poganov polnó.

Ko Jezus bo v slavi drugič prišel,
sinagogo in cerkev bo skupaj objel.

DOGAJANJE

S. Snežna Večko

6. junija se je skupina enainštiridesetih romarjev – članov bibličnih skupin in ljubiteljev Svetega pisma udeležila romanja v Št. Pavel v Labotski dolini na avstrijskem Koroškem ob sklepku leta apostola Pavla. Izbrali smo ta kraj, ker ga zaznamuje apostolu narodov posvečena cerkev in veličasten benediktinski samostan. Menihi iz te več kot 900 let stare opatije so imeli posesti tudi na področju naše ožje domovine na Koroškem in Štajerskem in tam sejali seme blagovestiter po zgledu apostola Pavla ustavnajali cerkvene skupnosti. Še več, tudi današnje pojmovanje Evrope je tesno povezano s koreninami evropskega samostanskega gibanja. Prvič v zgodovini je ta monumentalni samostan odprl svoje arhive in pokazal dragocene dokumente in umetnine, ki so dali pečat razvoju tega, kar je danes Evropa.

Ob 10h smo v samostanski cerkvi v Št. Pavlu obhajali sveto mašo, pri kateri smo se zahvalili tudi za delo evangelizacije, ki ga je ta benediktinski samostan vršil med Slovenci. Nato smo si ogledali monumentalno razstavo Moč besed – samostani, ogledalo Evrope. Po okrepčilu smo nadaljevali vožnjo do sosednje župnije, Št. Andraž. To je bil nekdaj sedež lavantinske škofije, na katerega je bil kot lavantinski škof 1846 ustoličen Anton Martin Slomšek. Sedež škofije je bil na skrajni severni meji in torej zelo oddaljen od njenega južnejšega dela, ki meji na hrvaško ozemlje. Zato je bilo tako na av-

strijskem dvoru kot v vodstvu salzburške nadškofije večkrat izraženo prepričanje, da bi bila potrebna drugačna, primernejša razmejitev tamošnjih škofij. Oseba, ki je bila poklicana izvesti zahtevno reorganizacijo, je bil prav blaženi škof Anton Martin Slomšek. Njegov naslednik, mariborski nadškof in metropolit dr. Franc Kramberger, nam je v nekdanji stolni cerkvi v Št. Andražu odkrival okoliščine Slomškovega prenosa škofiskskega sedeža v Maribor pred 150 leti.

Srečanje smo sklenili z bibličnim večerom, ki ga je vodil mag. Klaus Einspieler, referent za Sveti pismo in liturgijo na Dušopastirskem uradu krške škofije. Njegova knjiga S Pavlom verovati je prenekateri biblični skupini in posameznemu njenemu bralcu odstrla dotlej zakopana bogastva Pavlovega nauka. Njegovo uvodno predavanje o Pavlovem nauku o Sveti Trojici (bil je predvečer tega praznika) je uvedlo skupino v iskren pretok doživljanja tega najskrivnostnejšega razdetja Boga. Hvaležni smo Bogu za okušanje raznoterih milosti, s katerimi nas je ta dan in skozi vse leto apostola Pavla obilno obdarjal.

Moje srečanje z Bogom

Milada Kalezič

»Prečudovito je zame spoznanje. Previsoko je, ne morem ga doseči« (Ps 139,6)

Jesen 2004

Žena v Svetem pismu – Sara. Gogin sestavek o Abrahamu in Sari. Zame vse tako novo, neurejeno in popolnoma nerazumljivo. Šele sluttja nečesa, kar bom morda nekoč razumela.

December 2005

Čas adventa, čas pričakovanja. Dialog z Nikodemom.

Nikodem: »Rabi, vem, da si prisel od Boga ...«

Ko skušam najti neke racionalne razloge ... Ampak tisto najgloblje nima razlogov. Ljubezen nima razloga.

Delo Duha, ki v nas vzgiba tisto, kr hoče Bog. Ki veje, kjer hoče.

In potem vino iz Kane galilejske – veselje.

Beseda je izgovorjena, da se jo sprejme – v sprejemanju in odpiranju se dogaja naš odnos z njim. Učiti se sprejemati, premagati tisto človeško: kako se bo to zgodilo, ko pa moža ne spoznam?

Zgodilo se bo iz Božje ljubezni. On ve, kaj je v meni, bolj kakor jaz sam/a.

Roditi se od zgoraj. Pustiti roditi se od zgoraj!

Potem Samarijanka. Sama ob vo-

dnjaku. Ob uri in vročini, ko je še Bog utrujen.

Kaj vse je poskušal Bog v zgodovini, da bi dopovedal človeku, da je on njegov izvoljeni sin ali nevesta. Ko sem hodila okrog in šepetal: Izbrisal si ime Baala z mojih ustnic, da sem lahko rekla »moj Bog in moj Gospod!«

Duh Nikodema in voda Samořjanke – vedno znova in znova berem te zapiske in se vračam v Kančevce, v tiste dni, ko sem prišla domov in se je začelo dogajati v mojem življenju, kar se še nikdar ni. Izkušanje Božje besede tako močno, da mi je jemalo dih in sem se samo čudila! Kdo bi mi verjel? Ampak jaz vem, da se je res zgodilo in da je počasi postajalo milost, ki se nenehno dogaja.

Bistveni stavek tistih dni: V molitvi nezmotljivo prejmemu svetega Duha.

Januar 2007

Na poti z Bartimajem.

Avantura z Božjo besedo, ki nam jo Bog daje, da pridemo do njega.

Davidov sin, usmili se me!

Kričanje besede. Krik, ki ruši zdove jerihonskega obzidja.

Res je postal avantura, ko dovoliš, da te ta odnos prežarja celega. Ko izkušaš moč besede

z vedno manj strahu, čeprav potem ponovno zbežiš. Ko je ta odnos erotičen in nekateri mislijo, da ta beseda ni prava – eros. Kaj pa naj človek vnese v ta odnos, če ne svojih ubogih čutov, varljivih občutkov, nemočnega telesa, zmot svojega razuma, napačnih pričakovanj, in izkuša Božjo milost, ki vedno znova in znova ne dopusti, da se izgubiš.

Žal ta hip preprosto nimam časa, da spravim na papir vsaj nekaj tistega, kar se je dogajalo. Dogajalo pa se je nebeško, vzneseno, nad vsakim mojim pričakovanjem, preko razuma in vsake človeške

logike. Ostali so kupi in kupi popisanih listov, ki jih vedno znova prebiram, zapiskov, ki jih berem drugače, ker sem postala drugačna. Nori spomini na Assos, na morje in vročico Pavlovega oznanjevanja, Pergamon (angel, Milan in pes), laodikejska vrata.

Vse je živo in vedno tukaj. In edino, kar čutim, je hvaležnost, da sem bila deležna te neverjetne milosti, ki me je na novo preoblikovala. Bilo je druženje, ki je kristianiziralo moje življenje – hvala stokrat in Božji blagoslov naj bo z vami vsemi!

evangeljskem prikazu Jezusovega pasijona pa Pavlovi teologiji, katere središče je križ kot najvišje razodetje Boga. Zdaj se je vključil naš gost. Podelil je z nami utrinke iz svoje zgodovine, ki je bila ožarjena z veliko družinske ljubezni in veselja. Svoje nadaljnje življenjske izkušnje je osvetli s pomočjo modrotnih zgodb. Ena je govorila o mukah, ki jih mora prestati lepa skodelica na poti od kosa gline do sedanjega sijajnega videza, druga o strahu polomljenega vrča, ker je puščavniku iz njega na poti do doma izteklo polovico vode. Toda puščavnik ga ni zavrgel, ker je na tisti strani, kjer je iz nesrečnega lonca kapljala voda, vzbrstelo življenje. Seveda nam je naš pevec zapel svoje pesmi in nam odkril, da je vanje vtkal globlje sporočilo, kot se razodeva na prvi pogled. Zelo smo se razveselili pesmi Ko zvonozi zapojo in seveda tiste o le najboljšem za prijatelje. Tudi takrat še neobjavljeno pesem o »lipicancih« smo slišali. Dolga pot do doma na Gorenjskem našemu gostu ni dovoljevala, da bi ostal na večeru do konca. Zato si je za popotnico izbral enega od majhnih zvitkov s svetopisemskim citatom, odlomek iz Prve Mojzesove knjige 29,20.

Po slovesu smo v skupini sku-paj oblikovali križ. Na podlagu iz zlomljenega ogledala smo lepili kamenčke iz Svetе dežele in drugih romarskih krajev, pa školjke, cvetlice, trne, čipke ter jih posuli z zlatim prahom. Vsak je povedal, kaj je s svojim koščkom položil na križ, ki se je pojabil pred nami kot razodetje neizmerne Božje ljubezni. Ta ljubezen trpljenje spreminja v milino odpuščanja in usmiljenja. Ta večer smo to posebej močno doživel.

Andrej Šifrer je bil gost biblične skupine v Mariboru

s. Snežna Večko

Zares! Priljubljeni pevec je na veliki torek zvečer pripravil iz domačega Kranja v Maribor, da bi se udeležil srečanja biblične skupine v Katoliškem študentskem centru Sinaj. Tako si je zaželet, potem ko sem se mu podpisana voditeljica predstavila po koncertu v počastitev dneva žena v Maksimarketu v Ljubljani. Dogovorjeno – prišel bo na srečanje skupine. Iz Kranja v Maribor res še nihče ni prišel na biblični večer – čestitke Andreju! Kar javno izreče o zanimanju za Sveti pismo, je res.

Ja, in na srečanju se je hotel povsem vključiti v naš običajni potek: branje psalma na začetku – zaradi velikega tedna je bil to Psalm 22, ki je krik iz človeškega trpljenja, v katero je vstopil Bog s svojim odrešenjem. Sledila je razлага o

Darujem Ti

Darujem Ti svoje trnje uvelo,
obsiješ ga z milostjo – znova vzcveti;
darujem viharne, prepadne poti,
mavrico vtkeš na nebo osivelo.

Zmrzle podarjam Ti gore ledene,
severni sij po obzorju razliješ;
tavanja v črnih nočeh utopije,
Danico prižeš mi in zarje pramene.

Darujem Ti mrtvo brezpotno puščavo,
z zlatom škrlatnim ožariš sipine;
VSO bolečino, sebičnost, zmešnjava ...

pripelješ me varno v mirne plitvine.

Čutiti mi daješ, da sem Tvoj otrok.

Glej, Tvoja sem stvar, moj Gospod in moj Bog!

Marieta Longyka

JULIJ 2009

BOŽJA BESEDA ZA VSAK DAN

Pripravila s. Metka Tušar

1. jul.	S	Estera	1 Mz 21,5-8-20 Ps 34,7-8-10-13	Pastirji pa so zbežali; odšli v mesto in sporodili vse, tudi o obsedenih (Mt 8,33).
2. jul.	C	Bernardin	1 Mz 22,1-19 Ps 115,1-6-8-9 Mt 9,1-8 Ef 2,19-22 Ps 117,1-2 In 20,24-29	Ko te Izus videl njihovo vero, je rekel ihomenu: »Bodi pogumen, otrok, odprišeni so i grehnik« (Mt 9,2). Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« (In 20,28)
3. jul.	P	Tomaž	1 Mz 27,1-5-15-29 Ps 135,1-6 Mt 9,14-17 Ef 3,4,11-16 Ps 23,1-6 1 Tes 1,2b-8 In 10,11-16	Iesus jimi je dejal: »Ali morejo svati želovati, dokler je ženin med njimi? Prisli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat se bodo postliki (Mt 9,15).
4. jul.	S	Elizabeta	1 Mz 34,11-16 Ps 91,1-4-14-15 Mt 9,18-26 Ps 17,1-3,6-8,15 Mt 9,32-38 1 Mz 4,155-57,42,5-7a,17-24a Ps 33,2-3,10-11,18-19 Mt 10,1-7	»Ja sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznašo menec« (In 10,14). »Ja sebje nameček rekla: »Če se le dotalkem njigove obleke, bom rešenak (Mt 9,21).
5. jul.	N	Marja Goretti Cristol in Metod	1 Mz 28,10-22a Ps 91,1-4-14-15 Mt 9,18-26 Ps 17,1-3,6-8,15 Mt 9,32-38 1 Mz 4,155-57,42,5-7a,17-24a Ps 33,2-3,10-11,18-19 Mt 10,1-7	Pri sebje je namreč rekla: »Če se le dotalkem njigove obleke, bom rešenak (Mt 9,21). In minotorce se so začudile in govorile: »Nikoli se kaj takega ni videnov Izraelcu (Mt 9,33b).
6. jul.	P	Marja Goretti	1 Mz 44,18-21,23b-29,45,1-5 Ps 105,10-18 Mt 10,7-15 Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»Sopotoma pa oznanjajte in govorite: »Neboško kraljestvo se je pribižalo« (Mt 10,7). »Glejte, pošljam vas kakor once med volkove. Bodite torej preudarni kakor kače in nepokvarjeni, kakor golobje« (Mt 10,16).
7. jul.	I	Vilhalm	Ps 17,1-3,6-8,15 Mt 9,32-38 1 Mz 4,155-57,42,5-7a,17-24a Ps 33,2-3,10-11,18-19 Mt 10,1-7	»Vam pa so celo vsi laste na glavi prešteri, ne bojte se torej! Vi ste vredni več kakor veliko wabev« (Mt 10,30-31).
8. jul.	S	Kilian	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,16-23 Ps 27,1-9	Poklical je k sebi dianajstere in jih začel posljati po dva in dva (Mt 6,7a).
9. jul.	C	Veronika	Ps 105,10-18 Mt 10,7-15 Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»Kdo dá pitri samo kosarec hladne vode enemu izmed teh malih, ker je ta imenovan urenc, resnično, povrem vam, ne bo izgubil svojega v plačila« (Mt 10,42). Tedaj je Izus spregovoril in rekel: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to priskril modrim in razumnim, razodel pa otroččem« (Mt 11,25).
10. jul.	P	Amalija	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,16-23 Ps 27,1-9	Tedaj je začel grajati mesta, v katerih se že zdajno največ njegovih mogičnih del, ker se isto spreobrnila (Mt 11,20).
11. jul.	S	Benedikt	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obreženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).
12. jul.	N	15. nedelja	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»Če bijevedel, kaj pomenti: Usmiljenja hočem in ne žive, ne bi obsođili teh nedobžnih« (Mt 12,7).
13. jul.	P	Henrik	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	In v njegovo ime bodo upali narod (Mt 12,21).
14. jul.	T	Kamil	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	Odgovoril jim je in rekel: »Dajte jim vi jesti« (Mt 6,37a).
15. jul.	S	Bonaventura	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»Če bijevedel, kaj pomenti: Usmiljenja hočem in ne žive, ne bi obsođili teh nedobžnih« (Mt 12,7).
16. jul.	Č	Karmelska MB	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	In v njegovo ime bodo upali narod (Mt 12,21).
17. jul.	P	Aleksij	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»... kati priša je s konca zemlje, da bi slišala Salomonovo modrost, in glejte: vec, kako Salomon je tukaj« (Mt 12,42).
18. jul.	S	Fridek	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	»... kati priša je s konca zemlje, da bi slišala Salomonovo modrost, in glejte: vec,
19. jul.	N	16. nedelja	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	kakor Salomon je tukaj« (Mt 12,42).
20. jul.	P	Marijeta	Ps 105,1-4,6-8 Mt 10,24-33 Am 7,12-15 Ps 83,9-14 Ef 1,3-14 Mt 6,7-13 2 Mz 1,8-14,22 2 Mz 2,5-7-8 Mt 10,3-4-42,1,1 2 Mz 2,1-12a Ps 69,3-14,30-31,33-34 Mt 11,20-24 2 Mz 3,1-6-9-12 Ps 103,1-4-6-7 Mt 11,25-27 2 Mz 3,13-20 Ps 105,1,5-8,9-24-27 Mt 11,28-30 2 Mz 11,10-12,1-14 Ps 116,12-13,15-16 Mt 12,1-8 2 Mz 12,37-42 Ps 136,1,10-15,23-24 Mt 12,14-21 jet 23,1-6	

21.	T	Lorenz	2. Mz 14,21-31;15,1 Ps 5,8-10;12,17 Mt 12,46-50	»Kdor koli nameč uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta je moj brat, sestra in matka« (Mt 12,50).	9. avg.	N nedelja	19. nedelja 1. Kt 19,4-8 Ps 34,2-9 Ef 4,10-5,2	»řšák, kdor posluša Očeta in se mu da poučiti, pride k meni« (Jn 6,45b).
22.	S	Małgorzata Magdalena	Vp 3,1-4a Ps 63,2-6;8-9 Ps 5,3-5;2-5,6 2. Mz 19,1-2,9-11;16-20b Mt 13,10-17	»Mojega Gospoda so odnesli in ne vem, kam so ga položili« (Jn 20,13). »Žato im govorim v prilike, ker gledajo pa ne vidijo, poslušajo pa ne slišijo in ne razumejo« (Mt 13,13).	10. avg.	P Lorenz	2. Kt 9,6-10 Ps 112,1-7;5-9 In 6,41-51 5. Mz 2,1-8 Ps 5 Mz 3,2-12	»če kdo hoče mani služiti, naj hodi za meni, in kleč sem jaz, tam bo tudi moj sluzabnik. Ce kdo meni služi, ga bo porastil Oče« (Jn 12,16).
23.	Č	Brigita	Ps 5,3-5;2-5,6 2. Mz 20,1-17	»V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi dounek« (Mt 13,23).	11. avg.	T Klara	In 12,24-26 Mt 18,1-5;10,12-14	»Kdor se torej poniza kot ta otrok, bo naveči v nebeskem kraljestvu« (Mt 18,4),
24.	P	Křistof	Ps 19,8-11 Mt 13,18-23	»In kdor hoče biti med vami prv, naj bo vas sluzabnik« (Mt 20,27).	12. avg.	S Hilarija	Ps 66,2-3;5,8-16-17 Mt 18,15-20 Joz 12,10;11,1-17	»Kjer sta nameč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sred med njimik (Mt 18,20).
25.	S	Jakob	Ps 12,6,1-6 Mt 20,20-28	Tedaj te lezus vzal in hleb, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako je razdelil tudi ribe, kolikor so hoteli (In 6,11).	13. avg.	C Pondjan	Ps 114,1-6 Mt 18,21-35;19,1	»All inisi bili tudi ti dolžan usmiliti se svojega sluzabnika, kakor sem se jaz usmili tebe?« (Mt 18,33)
26.	N	17. navadna nedelja	Ps 145,10-11;15,18 Ef 4,1-6 Jn 6,1-15	»V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi dounek« (Mt 13,23).	14. avg.	P Maksimiljan	Joz 24,1-13 Ps 136,1-3;16-18;21-22;24 Mt 19,3-12 Raz 11,19;12,1-6a;10ab Ef 19,15-20	Odgovoril je: »All niste brali, da juje Svarnik na začetku ustvaril kot moža in ženo in rekel: Zardi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno mesec (Mt 19,4-5).«
27.	P	Gorazd	2. Kt 4,42-44 Ps 19,8-11 Mt 13,18-23	»Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skitemu na njivu« (Mt 13,44).	15. avg.	S vnebovzetje	Ps 45,10-12;16 Kor 15,20-26 Ik 1,39-56	Ko je Elizabetha zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njem telesu. Elizabetha je postala polna Svetega Duha (Ik 1,41).
28.	T	Viktor	Ps 10,3-6;13 Mt 13,36-43	»Izgoporišči in rekel: »Sjajec dobrega semena je Sin človekov« (Mt 13,37).	16. avg.	N nedelja	Ps 34,2-3;10-15 Ef 15,15-20	»All nisi bil tudi i dolžan usmiliti se svojega sluzabnika, kakor sem se jaz usmili tebe?« (Mt 18,33)
29.	S	Marta	2. Mz 24,29-35 Ps 59,5-7;9	»In zaradi njivove nevere tam nji storil veliko mogočnih del (Mt 13,58).«	17. avg.	P Ezrebij	Ps 11,1-19 Mt 19,16-22 Sod 6,11-24a Ps 85,9-14 Mt 19,23-30 Sod 9,6-15	»Kdor je moje meso in pje mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem« (Jn 6,56).
30.	Č	Peter	2. Mz 40,16-21;13,38 Ps 94,3-6;8,11	»Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skitemu na njivu« (Mt 13,44).	18. avg.	T Helena	Ps 10,3-6;13;39-40;43-44 Mt 19,16-22 Sod 11,19-39a Ps 40,2-5;7-11	»Toda mogi prijivo bodo zadnjih in zadnjih prijiv.« (Mt 19,29-30).
31.	P	Ignacij	1. Kor 10,31-33 Ps 81,3-6;10-11 Mt 13,34-38	»Izgoporišči in rekel: »Oči tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno mesec (Mt 19,4-5).«	19. avg.	S Janez	Ps 21,2-7 Mt 20,11-16a Ps 21,2-7	»Tudi tem je rekel: »Pojdite tudi vi v vinoigrad, in kar je prav, vam bom tak (Mt 20,4).«
AVGUST 2009								
1.	S	Alfonz	Rim 8,1-4 Ps 67,2-3;5-7-8	Ko je Herod obhajal rojstni dan, je Herodiadina hič plesala pred gosti (Mt 14,6).	20. avg.	Č Bernard	Ps 1,1-3;6-14 Rut 2,1-14	»Pojdite torej na krizša in porabite na svatbo, kojer koli najdetec« (Mt 22,9).
2.	N	18. navadna nedelja	2. Mz 16,2-4;12-15 Ps 78,3-4;23-25,54 Ef 4,20-24 Jn 6,24-35	»Ne dešte za jed, ki mi ne temen, temen že jed, ki ostane za večno življeneje in vam jo bo dal Sin človekove (In 6,27).«	21. avg.	P Pij	Ps 146,5-10 Mt 22,34-40	»Učitelj, katera je največja zapoved v postavju?« (Mt 22,36)
3.	P	Ľudija	4. Mz 11,14-15 Ps 81,12-17 Mt 14,13-21	Ježus pa jimi je rekel: »Njihim treba oditi. Vi jim daje teštke!« (Mt 14,16)	22. avg.	S Marija Kraljica	Rut 2,1-3;8-11;4,13-17 Ps 128,1-5 Mt 23,1-12 Joz 24,1-2a;15-17;18b Ps 34,2-3;16-23 Ef 5,21-32	»Največji med vami budi vaš stražnik, kdor se bo poníževal, bo ponizan, in kdor se bo ponizeval, bo povisan« (Mt 23,11-12).
4.	T	Janez Wančík	4. Mz 12,1-13 Ps 51,3-7;12-13 Mt 9,15-36;10,1	Potkal je ksebi svojih dvanajst učencev in jih dal oblast nad nečistimi duhovi, tako da so jih izganjali in ozdravljali vsako potrezen in vsak slaboš (Mt 10,1).	23. avg.	N nedelja	Ps 6,60-69	»Gošpod, h komu na jmeno? Besede večnega življeneja imak (In 6,68).
5.	S	Marija Štefana	2. Mz 13,25-33;14,1-26-29 Ps 10,6-7;13-14;21-23 Mt 15,21-28	Tedaj je lezus odgovoril: Rekel jiji je: »O žena, velika je vsojā veră! Zgodil naj se ti, kajor želiš! In njenia hič je ozdravila tisto uro (Mt 15,28).«	24. avg.	P Natanael	Raz 21,9b-14 Ps 18,1-3;10,13;17-18 In 1,45-51 1. Fez 3,1-8 Ps 139,1-6	»Nařádel mu je dejali: »Z Nazareta more biti kaj dobrege? Filip mu je rekel: »Pridi in poglej!« (In 1,46)«
6.	Č	Ježusova spomenitev na goru	2. Pt 1,16-19 Mt 17,2-10 5. Mz 4,32-40	Njegova oblačila so postala blistčeta, nadvece blista, da jih tako ne more pobediti noben belivec na svetu (Mt 9,3).	25. avg.	T Ludvik	1. Fez 3,7-13 Ps 139,1-6	»Govorite: »če blí živel v dneh naših očetov, ne bi sodelovali z njimi pri prelivanju krv preokrov.« (Mt 23,30)«
7.	P	Slikst	Ps 77,12-16,21 Mt 16,24-28	Tedaj je lezus rekel svojim učencem: »če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vame svoj križ ter hodi za menoj (Mt 16,24).«	26. avg.	S Ružin	1. Fez 3,9-13 Ps 139,7-12 Mt 23,21-32	»Sodite torej budni, ker ne veste, katerega dne pride vaš Gospod!« (Mt 24,42)
8.	S	Dominik	5. Mz 4,47-51 Mt 17,14-20	»Resčito, povem vam, Če bi imeli vero kakor gorčino zrno, bi rekli tej gori: Prestavl se od tod špajš in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogče« (Mt 18,24).	27. avg.	Č Monika	1. Fez 3,1-6 Ps 90,3-4;12-14;17 Mt 24,42-51	»Največji med vami budi vaš strežnik!« (Mt 23,11).
avg.				»In vam je rekel: »Največji med vami budi vaš strežnik!« (Mt 23,11).	28. avg.	P Avguštin	1. Fez 1,4-8 Ps 97,1-2;5-6;11-12 Mt 23,8-12	

1.	S	Alfonz	Rim 8,1-4 Ps 67,2-3;5-7-8	Ko je Herod obhajal rojstni dan, je Herodiadina hič plesala pred gosti (Mt 14,6).	20. avg.	Č Bernard	Ps 1,1-3;6-14 Rut 2,1-14	»Pojdite torej na krizša in porabite na svatbo, kojer koli najdetec« (Mt 22,9).
2.	N	18. navadna nedelja	2. Mz 16,2-4;12-15 Ps 78,3-4;23-25,54 Ef 4,20-24 Jn 6,24-35	»Ne dešte za jed, ki mi ne temen, temen že jed, ki ostane za večno življeneje in vam jo bo dal Sin človekove (In 6,27).«	21. avg.	P Pij	Ps 146,5-10 Mt 22,34-40	»Učitelj, katera je največja zapoved v postavju?« (Mt 22,36)
3.	P	Ľudija	4. Mz 11,14-15 Ps 81,12-17 Mt 14,13-21	Ježus pa jimi je rekel: »Njihim treba oditi. Vi jim daje teštke!« (Mt 14,16)	22. avg.	S Marija Kraljica	Rut 2,1-3;8-11;4,13-17 Ps 128,1-5 Mt 23,1-12 Joz 24,1-2a;15-17;18b Ps 34,2-3;16-23 Ef 5,21-32	»Največji med vami budi vaš stražnik, kdor se bo poníževal, bo ponizan, in kdor se bo ponizeval, bo povisan« (Mt 23,11-12).
4.	T	Janez Wančík	4. Mz 12,1-13 Ps 51,3-7;12-13 Mt 9,15-36;10,1	Potkal je ksebi svojih dvanajst učencev in jih dal oblast nad nečistimi duhovi, tako da so jih izganjali in ozdravljali vsako potrezen in vsak slaboš (Mt 10,1).	23. avg.	N nedelja	Ps 6,60-69	»Gošpod, h komu na jmeno? Besede večnega življeneja imak (In 6,68).
5.	S	Marija Štefana	2. Mz 13,25-33;14,1-26-29 Ps 10,6-7;13-14;21-23 Mt 15,21-28	Tedaj je lezus rekel svojim učencem: »če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vame svoj križ ter hodi za menoj (Mt 16,24).«	24. avg.	P Natanael	Raz 21,9b-14 Ps 18,1-3;10,13;17-18 In 1,45-51 1. Fez 3,1-8 Ps 139,1-6	»Nařádel mu je dejali: »Z Nazareta more biti kaj dobrege? Filip mu je rekel: »Pridi in poglej!« (In 1,46)«
6.	Č	Ježusova spomenitev na goru	2. Pt 1,16-19 Mt 17,2-10 5. Mz 4,32-40	Njegova oblačila so postala blistčeta, nadvece blista, da jih tako ne more pobediti noben belivec na svetu (Mt 9,3).	25. avg.	T Ludvik	1. Fez 3,7-13 Ps 139,1-6	»Govorite: »če blí živel v dneh naših očetov, ne bi sodelovali z njimi pri prelivanju krv preokrov.« (Mt 23,30)«
7.	P	Slikst	Ps 77,12-16,21 Mt 16,24-28	Tedaj je lezus rekel svojim učencem: »če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vame svoj križ ter hodi za menoj (Mt 16,24).«	26. avg.	S Ružin	1. Fez 3,9-13 Ps 139,7-12 Mt 23,21-32	»Sodite torej budni, ker ne veste, katerega dne pride vaš Gospod!« (Mt 24,42)
8.	S	Dominik	5. Mz 4,47-51 Mt 17,14-20	»Resčito, povem vam, Če bi imeli vero kakor gorčino zrno, bi rekli tej gori: Prestavl se od tod špajš in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogče« (Mt 18,24).	27. avg.	Č Monika	1. Fez 3,1-6 Ps 90,3-4;12-14;17 Mt 24,42-51	»Največji med vami budi vaš strežnik!« (Mt 23,11).
avg.				»In vam je rekel: »Največji med vami budi vaš strežnik!« (Mt 23,11).	28. avg.	P Avguštin	1. Fez 1,4-8 Ps 97,1-2;5-6;11-12 Mt 23,8-12	

29. avg.	S	Mučenštvo Janeza Kostnika	Ier 1,17-19 Ps 71,1-6,15,17 Mr 6,17-29 5.Mz 4,1-2,6-8 P5,2,5-5 Jek 1,17-18,21b-22,27 Mr 7,1-8,4-15,21-23 P5,96,1-3,5-11-13 Lk 4,16-30	Ierod pa se je bol Janeza, ker je vedel, da je pravilen in svet mož, in ga je ščitil. Kadarn ga je silkal, je bil v veliki zadregi, vendar ga je rad poslušal (Mr 6,20).
30. avg.	N	22. nedelja nedelja	1.Tim 4,12-16 P5,11,7-10 Lk 7,36-50	»Niti ni zunaj človeka, kar bi ga moglo omadreževati, če pride vanj, ampak ga omadrežujejo, ko priđe iz človeka« (Mt 7,15). Nato je vitezek zvili, da vrnili služabniku in sedel. Oti vseh v štabnici so bile uprte vanj (Lk 4,20).
31. avg.	P	Rajmund	1.Tes 5,1-6,9-11 Lk 27,1-4,13-14 [Lk 4,31-37]	Smrtilki so nad njegovim naukom, kajti njegova beseda je bila zrcena z oblastjo (Lk 4,32).
1. sept.	T	Egidij	Kol 1,1-8 P5,2,10-11 Lk 4,38-44	On pa jim je rekel: »Tudi drugim mestom moram ozaniti evangelijsko Božjem kraljestvu, ker sem za to poslan« (Lk 4,43).
2. sept.	S	Emenik	P5,98,2-6 Lk 5,1-11	Ko pa le nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odmiri na globoko in vrzte mreže za lov!« (Lk 5,4)
3. sept.	Č	Gregor	Kol 1,15-20 P5,100,2-5 Lk 5,33-39	Jesus jim je odgovoril: »Ali morete dosegči, da bi se svatje postili, dokler je ženin med njimi?« (Lk 5,34)
4. sept.	P	Rozalija	Kol 1,21-23 Ps 54,3-4,8 Lk 6,1-5	Jesus jim je odgovoril: »Marijste brali tega, kaj je storil David, ko je postal lačen in nadose osupili so govorili: »Vse prav dela: gluhim daje, da sišijo, nemim, da govorijo« (Mt 7,37).
5. sept.	S	Mati Terezija	23. nedelja nedelja	Jesus jim je odgovoril: »Marijste brali tega, kaj je storil David, ko je postal lačen in tisti, ki so bili z njim?« (Lk 6,3)
6. sept.	N	Regina	Kol 1,24-29,2,1-3 Ps 62,6-9 Lk 6,6-11	Sam in tisti, ki so bili z njim!« (Lk 6,3)
7. sept.	P	Regina	Mih 5,1-4a Ps 13,6 Mt 1,1-16,18-23	In nadose osupili so govorili: »Vse prav dela: glutuhim daje, da sišijo, nemim, da govorijo« (Mt 7,37).
8. sept.	T	Marinijo rojstvo	Kol 2,1-5 Lk 6,12-17	Ko je preminilev, se mu je v sanjih prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davídov sin, ne boj se vezeti k sebi Marije, svoje žene, kar je spočela, je nameč od Svetega duha!« (Mt 1,20).
9. sept.	S	Peter	P5,145,2-3,10-13 Lk 6,20-26 Kol 3,12-17	Jesus se je ozi dal po svojih učencih in govoril: »Blagor van, ubogi, kajti vaše je Božje kraljevstvo« (Lk 6,20).
10. sept.	Č	Nikolaj	P5,150,1-6 Lk 6,27-38	»In kakov hočete, da bi ljudje storili van, storite vi njim!« (Lk 6,31).
11. sept.	P	Grilo	1.Tim 1,12-17,14 P5,16,1-3,5-7,8-11 Lk 6,39-42	»Kaj vendar gledaš tvev v očehu svojega brata, bluna v svojem očetu pa te opaziš?« (Lk 6,41)
12. sept.	S	Marija	Tim 1,15-17 Ps 113,1-7 Lk 6,43-49	»Kaj me kličeš: »Gospod, Gospod in ne delate tegu, kar pravim?« (Lk 6,46)
13. sept.	N	24. nedelja nedelja	Iz 50,5-9a P5,116,1-6,8-9 Lk 2,14-18	In vprašal jih je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« (Mr 8,29a)
14. sept.	P	Povišanje svetega kriz	4.Mz 21,4-9 P5,78,1-3,34-38 Fil 2,6-11 Iz 3,13-17	»Bog namreč svojega Šina ni postal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem resiš« (Jn 3,7,17).
15. sept.	T	Želosha Mati Božja	Heb 5,7-9 P5,31,2-6,15-16,20 Mt 8,21-35	Ko je Jesus videl svojo mater in zraven stožecja učencev, katerega je ljubil, je rekel mateni: »Zena, glej, tvo sin!« Potem je rekel učencu: »Aglej, voda matil!« In pod tiste ure, ko je kćenec, vzel k sebi (Jn 19,26-27).
16. sept.	S	Ciprijan	1.Tim 4,12-16 P5,111,7-10 Lk 7,36-50	»S kom najtorej primernjam ljudi tega radi! Komu so podobni?« (Lk 7,31)
17. sept.	Č	Robert		»Zato ti povem: Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubil« (Lk 7,47a).

SEPTEMBER 2009

18. sept.	P	Jozef	1.Tim 6,2c-12 Ps 1,3-4 Lk 8,1-3	Potem je hodil od mesta do mesta in od vasi do vasi, označeval in razglašal evangelijsko Božjem kraljestvo. Z njim so bili dvanašteri in nekaj žensk, kajti jih je ozdravil zdravilni bolzeni (Lk 8,1-2a). Rekel im je: »Videti in dano spoznati skrivnosti Božjega kraljestva, drugim pa je to danov v priliku« (Lk 8, 10a).
19. sept.	S	Januarij	1.Tim 6,13-16 Ps 15,2-5 Lk 8,4-15	Razdili so se in hodili od vasi do vasi ter porsod oznanjali evangelijsko Božjem kraljestvo in ozdravljali tedijske želite, poklicala dvangajtere in jim rekel: »Ce kdo hocé biti prvi, naj bo izmed všen zadnjih in vsem sluzabnikov« (Mt 9,35).
20. sept.	N	25. nedelja nedelja	Mzd 2,12,17-20 Ps 54,3-6,8 Lk 3,30-37	Iedije je zeljal, poklicala dvangajtere in jim rekel: »Ko je kdo hocé biti prvi, naj bo izmed mitnici, in mu je rekel: »Hodji za menoj!« In ta je vstal in sel na njim (Mt 9,9).
21. sept.	P	Matej	Mz 9,9-13 Ps 19,2-5 Lk 9,9-13	On pa jim je odgovoril: »Moja mati in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in ureničujejo« (Lk 8,21).
22. sept.	T	Florencej	Erz 6,7-8,20,14-20 Ps 122,1-5 Lk 8,19-21	Razdili so se in hodili od vasi do vasi ter porsod oznanjali evangelijsko Božjem kraljestvo in ozdravljali (Lk 9,9).
23. sept.	S	Lin	Erz 9,5-9 Ps 10,13-2,6-8	Veselile se z menojo, kajti naseli sem ovco, ki se je izgubil (Jn 15,6).
24. sept.	Č	Anton Martin Slomšek	St 9,1-6 Ps 44,1-7,13-15 Ps 126,1-6 Zah 2,5-9,14-15a 2.Tim 4,6-8,17-18 Jn 15,1-8	Nato je selil od tam, je zapredel moža, imenovanega Matej, ki je zedel pri mitnici, in mu je rekel: »Hodji za menoj!« In ta je vstal in sel na njim (Mt 9,9).
25. sept.	P	Segij	Ag 2,1-9 Ps 43,1-4 Lk 9,18-22	»Dobro pristlühnite tem besedam« (Lk 9,44a).
26. sept.	S	Kozma	Ps 37,1,10-13 Lk 9,44-45 Ps 10,12,29 Ps 19,8,10,12-14 Jah 5,1-6 Mz 9,43,45,47-48	Nato jim je rekel: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« (Lk 9,20a)
27. sept.	N	26. nedelja nedelja	Zah 8,1-8 Lk 9,44-45 Ps 102,16-21,29,22-23 Ps 19,8,10,12-14 Jah 5,1-6	»Kdo pohujša enega od teh malih, ki verujejo vame...« (Mt 9,42a).
28. sept.	P	Vadav	Ps 102,16-21,29,22-23 Lk 9,46-50	Jesus je odgovoril in mu rekel: »Ket sem ti rekel, da sem te videl pod smokvini in drevesom, veruješ? Še več kot to boš videk« (Jn 4,50).
29. sept.	T	Mihale, Gabrijel, Refael	Dan 9,7-10,13-14 Ps 138,1-5 Jn 1,47-51	»Sih človek pa nimam, kamor bi glavo našton!« (Lk 9,58).
30. sept.	S	Hieronim	2.Tim 3,14-17 Ps 137,1-6 Lk 9,57-62	